

ikke realisere dem vilde man i Længden komme til at maatte forøge den almindelige Statsgæld, og da man tænker sig, at denne Udlaansvirksomhed skal fortsættes forhaabentlig i mange Aar, kunde det efterhaanden blive en ret betydelig Forøgelse, der saaledes kunde blive Tale om. Det var for at undgaa dette, at man foretog den Deling, der er vedtagen i Loven af 22. April 1904. Da denne Deling er godkendt af Rigsdagen, synes jeg ikke, at der er Anledning til at tage dette Spørgsmaal op paa ny. Det Spørgsmaal, der ligger for os i dette Øjeblik, er, hvorledes de Obligationer, der udstedes, og som ikke udstedes til Statslaanefonden, lettest kunne frugtbargøres, og der forekommer det mig, at der ikke kan være Tvivl om, at naar vi faa en Institution som „Kongeriget Danmarks Hypotekbank“, kunne de lettest og bedst frugtbargøres ved Overdragelse til denne Bank. Det er jo Forudsætningen, at Hypotekbanken skal overtage dem til saadanne Kurser, at den ikke har nogen egentlig Fortjeneste derved, og naar det ærede Medlem mente, at vi skulde aabne Mulighed for at udbyde dem til andre Pengeinstitutter, kan jeg vanskeligt tænke mig, at der skulde kunne være noget Pengeinstitut i Danmark, der kunde eller vilde byde en saadan Kurs, som Finansministeren vilde kunne komme overens med Hypotekbanken om. Derfor tror jeg, at dette Forslag er ganske praktisk. Ogsaa overfor Skyldnerne er det hensigtsmæssigt, thi der findes i § 1 den Bestemmelse, at ogsaa efter Overdragelsen kunne Skyldnerne indbetale Renter af og Afdrag paa Obligationerne til de kgl. Oppebørselsstuer, hvortil disse Ydelser tidligere ere erlagte. Derved undgaa Skyldnerne i Virkeligheden at have to Kreditorer, idet de kunne erlægge Rente og Afdrag paa begge Obligationerne paa samme Sted, de føle ikke noget Besvær eller Ulemper ved de to Prioriteter, og det forekommer mig derfor, at der er taget alle rimelige Hensyn til Skyldnerne. Skulde vi til at gaa saa vidt, som det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Breinholt) foreslaar, vilde der blive Tale om meget videregaaende Spørgsmaal end det, der egentlig tilsigtes ved dette Forslag, og jeg kan derfor ikke andet end tilraade, at man i det væsentlige holder sig til, hvad der findes i Forslaget.

Breinholt: Jeg takker den højtærede Finansminister for det Svar, han har givet paa min Henstilling. Ganske vist kan jeg ikke være meget glad for det, og det fore-

kommer mig jo, at nogle af de Grunde, som synes at tale for at dele denne Laangivning paa 2 Hænder, ikke ere saa overordentlig stærke, som de kunde være. Den ene var, at man kunde ikke overgive Laanene alene til Statslaanefonden, da den meget snart derigennem vilde kunne komme til at opbruge sine Midler. Det er vistnok ganske rigtigt, og jeg har derfor ogsaa navnlig den Tanke med det Udkast, jeg læste op, til en ny Paragraf, at det skulde være Statskassen, der skulde overtage Laanene. Nu kan man jo sige det samme om Statskassen, og den ærede Minister antydede ogsaa, at da denne Laanvirksomhed maaske, og forhaabentlig endogsaa, vilde strække sig ud over en lang Aarrække, kunde en saadan Overtagelse ogsaa derigennem blive meget byrdefuld for Statskassen og kræve en stor kontant Udbetaling. Det indrømmer jeg, men naar man sælger disse erhvervede Panteobligationer, saa høre de op at blive en særlig Byrde for Statskassen, saa kan der kun blive Tale om den Byrde, som Kurstab kan foranledige, og den Byrde vil jo altid til sidst komme til at hvile paa Statskassen. Forskellen mellem min Tanke og det, her er foreslaaet, er jo den, at det efter mit Forslag ikke alene bliver muligt for Statskassen at afhænde sine Prioritetsobligationer til Hypotekbanken, men ogsaa til alle, der ville købe og kunne købe dem. Det kan aldrig være til nogen Skade, at der bliver konkurrerende Købere, derigennem kunde man formentlig antage, at Kurstabet formindskedes. Nu sker der jo i Virkeligheden ikke ved dette Lovforslag andet end en Ombytning af Laaneværdierne, og jeg tror dog, at Ministeren og alle ville være enige med mig i, at der er noget forunderligt i, at to Statsinstitutioner begge jævnsides optræde som Laan-givere i de samme Panter, at det er noget forunderligt, og at det giver en Mellemregning mellem disse Statsinstitutioner, som hellere burde undgaa. Det forekommer mig, at der ikke er nogen virkelig tvingende Grund til her at gaa til Genindførelse af en Art Skuffesystem, der minder om de kinesiske Æsker, hvor man aabner den ene efter den anden, indtil man endelig til sidst træffer paa Indholdet, i dette Tilfælde Staten, thi det bliver dog Staten, der til sidst kommer til at undgælde for Laanene. — Den ærede Ministers Henvisning til sidste Stykke i § 1 om, at der er taget alt muligt Hensyn til Laantagerne, idet de kunne betale deres Renter paa en Gang og derigennem altsaa